

NOVINKY

44

Leden-březen
2025
ZPRAVODAJ SO
ročník 10

*

www.so-novinky.obadalek.cz

Web sponzoruje Václav Obadálek - Bobr.

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Čtyřicáté čtvrté elektronické číslo, web v řádném provozu.

OBČASNÍK

Předsednictvo Výroční členské schůze

Svojsíkova oddílu v roce 2024:

čestná vůdkyně Hana Bouzková

vůdkyně Marie Kůsová

tajemnice Vladimíra Hůlková

pokladník Kamil Budera.

Sestra předsedkyně M. Kůsová - Madla
přednesla zamyšlení nazvané

„Čest a svědomí“.

OBSAH

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Hanácká a Zlínská družina SO - Kroměříž 16. 10. 2024
Fotolisty z poslední OR SO konané na ÚJ dne 7. 11. 2024
Schůzka Pražské družiny SO konané dne 12. 11. 2024
Poslední schůzka Hanácké družiny v roce 2024
Setkání se svíčkami u borovičky 10. 12. 2024
Výroční dopis ses. Vladimíry Hůlkové - Amálky

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

Úvaha ses. Marie Kůsově – Madly „Čest a svědomí“

HISTORICKÉ OHLÉDNUTÍ

2. rozhovor po internetu s br. Jiřím Čejkou - Peguym

ZAMYŠLENÍ

Zamyšlení v Adventu a trochu více..

NAVŽDY ODEŠLI

Oldřich Smolík ze Sokolova
RNDr. Mojmír Prokop – Pax z Českých Budějovic
Tomáš Šach – Tom z Rokycan
Alena Tománková z Ostravy
Josef Goldmann – Pego z Jáchymova
Prom. geol. Eva Vyoralová – Batula z Domažlic
Jan Vondrášek – Roger z Prahy
Ing. Ludmila Bělovská – Lída z Prahy/Mohuče v SRN

PŘED UZÁVĚRKOU

Přání br. Jaroslava Friče – Norka
Přání Východočeské družiny SO
91. odd. jabloneckých OS "Křišťál" na Štědrý den 2024
Přání do Nového roku 2025

Zamyšlení ses. Madly „Čest a svědomí“ viz **ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY** tohoto čísla Zpravodaje SO.

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Společná akce

Hanácké+Zlínské družiny SO

Kroměříž 16.10.24

DEPARTURE		ODJEZD		ABFAHRT		9:06	
Line	Class	CILOVÁ STANICE	Směr jízdy	První výjezd	První příjezd	Tržba Kč	Spánek Kč
R	1006	PRAHA HL.N.	Česká Třebová			3	2 15
R	812	BRNO HL.N.	St.Město u Uh.H.	09:05			18
R	845	OSTRAVA STŘED	Krnov	09:06		5	10 5
R	912	BRNO HL.N.	Vyškov na Moravě			2	3
EL	144	PRAHA-VRŠOVICE	Zábřeh na Moravě	09:16			25
R	885	LUHAČOVICE	St.Město u Uh.H.	09:31			5

Památek je v Kroměříži víc, takže v budoucnosti se sem určitě ještě vrátíme.

Fotolisty ze společné akce družin Hanácké a Zlínské SO v Kroměříži. Navštívili jsme Květnou zahradu a arcibiskupskou knihovnu.

Tisknu levici, Norek.

Oddělová rada SO Praha 7.listopadu poslední v roce 2024

Rada předala dekrety pro nové členy SO rádcům družin.

LXXIII. schůzka Hanácké družiny SO poslední v roce 2024 a významná 27.11.

Jaroslav Frič – Norek: Posílám fotolist z dnešní schůzky Hanácké družiny SO v nové budově Skautského institutu v Olomouci.

br. Janečka - Bobor

Kromě obvyklých témat k projednání jsme dnes do družiny přijali slovenského oldskauta br. Janečku - Bobora.

Také se projednala možná činnost v roce 2025. Rozloučili jsme se přáním pěkných Vánoc, také jsme popřáli k dnešnímu jubileu br. Kvapilovi - Sirovi. Poté klubovnou zazněla skautská hymna.

Zápis z družinové schůzky Pražské družiny SO ze dne 12. listopadu 2024

přítomno 12 členů - 9 bratrů a 3 sestry

Schůzku zahájila sestra rádkyně Amálka tentokrát až v 16:15 hodin (před námi byla v zasedačce ještě jiná skupina, která končila těsně před námi a než se nanosilo na stůl občerstvení a Amálka nainstalovala počítač k programu, tak několik minut uteklo).

Zahájili jsme tradičně první slokou Junácké hymny a pak již následovaly citáty vybrané k dnešnímu hlavnímu tématu schůzky.

„Není nic snadnějšího než psát paměti ve věku, kdy už si člověk skoro nic nepamatuje.“
— Charlie Chaplin britský komik a režisér 1889–1977

„Kdekdo si stěžuje na vynechávající paměť, ale nikdo na vynechávající inteligenci.“
— George Bernard Shaw irský dramatik 1856–1950

„Lidská paměť je stvůra; člověk zapomíná - paměť nikdy. Všechny vzpomínky ukládá. Některé věci pro nás střeží, jiné před námi ukrývá - a po čase je vyvolává do našeho vědomí zcela podle své vlastní vůle. Člověk si myslí, že má paměť; ale ona má jeho.“

— John Irving americký romanopisec a scenárista 1942

Připomněli jsme si **oslavence od října do konce roku**

v říjnu:

bratr Pavel Husník - Kennedy - 29. 10. 1951 - 73 let

v listopadu:

bratr Vladislav Jech - Kamzík - 6. 11. 1939 - 85 let

bratr Petr Maišaidr - Kim - 15. 11. 1940 - 84 let

v prosinci:

sestra Ludmila Bělovská - Lída - 1. 12. 1940 - 84 let

Všem moc gratulujeme a přejeme pevné zdraví.

Dekrety pro nové členky naší družiny, Blanku a Čakanku, Amálka již vyzvedla na ústředí, sestrám budou předány na družinovce v lednu. Pro tuto slavnostnější příležitost přijdeme všichni v kroji.

Vyřídít pozdravy od sester a bratrů, kteří nemohou přijít na schůzku, je již také tradiční částí našich schůzek. Amálka si pravidelně telefonuje se všemi staršími členy (někdy i s mladšími :-)) a Ti vždy připomínají, aby ostatním vyřídila pozdrav. Poslední dobou se nelze spojit s bratrem Norkem (99 let) – špatně slyší a na telefon nereaguje. Podle dcery, která s ním ale nebydlí, nereaguje ani na zvonek u dveří. Některé členy Amálka také navštívila a byly to hezky strávené chvíle. Není sama, kdo udržuje spojení s členy družiny. Akim, Minewakan, Sid, Adélka a další udržují kontakt mezi sebou i se staršími členy družiny. Je fajn, že na sebe nezapomínáme.

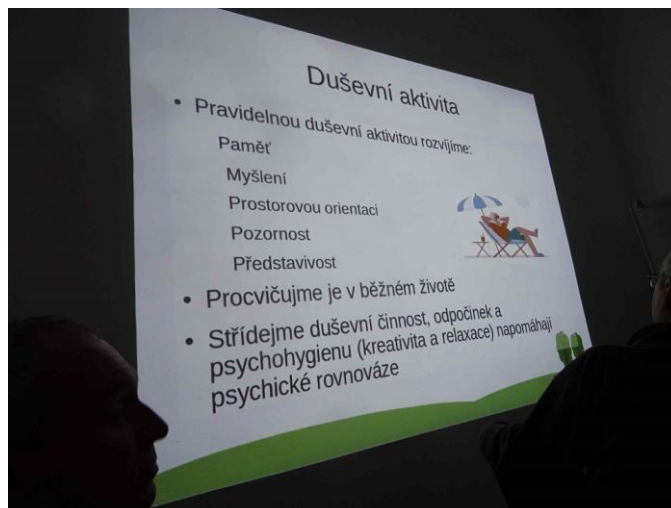
Na dnešní schůzce jsme projednávali situaci některých středisek, zasažených povodněmi. Velkou úlevou je, že většina kluboven z postižených oblastí stojí v kopcích a voda je minula. To se ale nedá říct např. o Skautském domě v Opavě, nebo o klubovně ve Starém Městě. Odsouhlasili jsme, že Pražská družina pošle do Opavy finanční příspěvek ve výši 4 000,- Kč. Není to mnoho, ale koruna ke korunce ...

Amálka informovala o přípravě a možné výrobě odznaků nového provedení Čestných let služby (ČLS). Na odznacích se pracuje, bylo potřeba zajistit raznici, první odznaky (20,30,40,50 let) budou k dispozici snad již v březnu 2025. Bude potřeba zaplatit výrobu, to se rozhodla zajistit vůdkyně SO z vlastních financí s tím, že postupně se jí peníze vrátí po odkoupení odznaků a jejich odprodeji. Zatím neznáme konečnou částku. Toto ocenění (vyznamenání) se bude vyřizovat jako dosud, tzn. prostřednictvím rádců družin a OR SO.

Dnešní program byl v režii Amálky, která pro nás připravila malou prezentaci na téma

„Trénování paměti „

„Paměť je výsadou blbých. Chytrý nemá čas si pamatovat, chytrý musí vymýšlet.“
— Jan Werich český herec, dramatik a spisovatel 1905–1980

Připomněli jsme si, jak je důležité neustále mozek trénovat a povzbuzovat k činnosti, aby nezahálel. Po zhlédnutí prezentace a výkladu jsme si mohli vyzkoušet na několika praktických ukázkách, co pro to můžeme udělat. A ejhle: většinou jsou to různé hry, které jsme provozovali na družinovkách v mládí – všechny možné Kimovky, luštění, šifry, pexesa, kvízy a podobné kratochvíle.

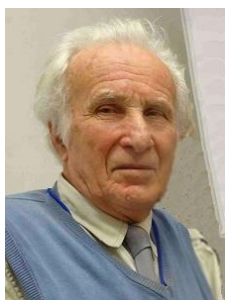
Vlastně nic nového. Pravda, k prevenci demence a Alzheimerovy choroby patří ještě některé důležité věci, na které je třeba brát zřetel – třeba dostatek pohybu, ale i odpočinku, vyvážená strava, společenské aktivity s přáteli a jiné důležité maličkosti.

Několik pracovních listů jsme si odnesli domů pro inspiraci.

Neboť jak řekl Marcus Tullius Cicero římský filozof a státník -106 – -43 př. n. l.
„Paměť slábne, pokud ji necvičíš.“

A k tomu Amálka dodává: **Tak paměť cvičte kdykoli můžete!**

V diskusi na závěr nás Amálka seznámila s **„Poselstvím Junáka Kmeni dospělých“**, které se bude projednávat na Kmenové poradě v Kolíně 23. listopadu 2024. Závěr z jednání by se měl prostřednictvím legátů a vedoucích kmenů OS dostat až k jednotlivým členům KD a zpět.

Derviš mluvil o interaktivní výstavě na Staroměstském náměstí.

Interaktivní vizuální expozice Praga Magica v domě U Červené lišky na Staroměstském náměstí, přímo proti Orloji, představí kouzlo Prahy v nové interaktivní expozici. Svým návštěvníkům představuje Prahu pomocí velkoplošných projekcí a hravých interaktivních prvků, a to ze zcela nové perspektivy. Zároveň jim dává možnost stát se její součástí. Derviš byl výstavou nadšen a vřele ji doporučuje všem.

Na závěr ještě Amálka rozdala plán schůzek v příštím roce, kdy opět zajistila schůzky v této zasedačce. Připomněla setkání **u borovičky v úterý 10. prosince v 16:00 hod** na zastávce Divoká Šárka a **lednovou schůzku v úterý 7. ledna 2025 v 16:00 hod**, která bude opět zde na Celnici

Schůzku jsme ukončili Večerkou v Gilwellském kruhu krátce po 18té hodině.

Zapsala Amálka
foto Derviš

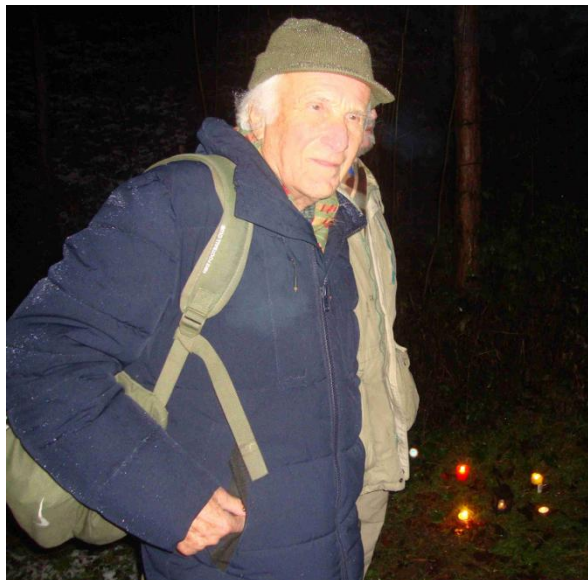
Dokumentace od borovičky 10. 12. 2024

Přes dost lezavé počasí jsme tradici setkání u borovičky uskutečnili od 16ti hodin ve složení Kennedy, Šéfik, Derviš, Bagheera a Chobot. Adélka přišla na sraz, musela však splnit službu, kterou zastává - otevření kostela, Amálka byla omluvena pro neodkladnou domácí záležitost a Minewakan pro úraz nohy.

Soumrak a tma přicházely rychle a tak 5 zapálených svíček už zářilo hned zpočátku do tmy.

Již tradičně na místě u borovičky byl první jako na stráži, hodně tentokrát kulhající o holích, Bagheera a my ostatní jsme ještě zpočátku čekali ještě u stanice MHD na eventuální opozdilce a potom jsme se rozloučili s Adélkou a přesunuli se k borovičce.

Na začátku Derviš připomněl vzpomínkou na všechny, kdo kdysi dávno založili tuto tradici a na bratra MUDr. Píska a jeho snahu o dobré ukotvení našeho SO a jeho delegátů na Sněmu (při jednání a účasti na jednom dávném Sněmu Junáka).

To ukotvení se přes veškerý uplynulý čas do dneška nepovedlo a museli jsme se s tím (neradi) smířit,

tak jako se musí i dnes celý kmen KD smířit i s mnoha jinými zábranami, které mu vedení Junáka podsouvá.

Protože nám chyběly tentokrát hlasy našich sester, které tradičně v minulosti byly přítomny, tak přítomní nezapěli ani jednu koledu, avšak předvánoční čas i tradice byly i tak za svitu svíček uctěny a i vylepšeny vánočním cukrovím od Šéfika.

U příležitosti svátečního předvánočního setkání se také probralo i několik palčivých věcí, co nás tíží ve vztahu k ukotvení našich členů (a povšechně všech členů KD a z klubů OS) v jednotlivých SRJ.

Byla také zmínka o Junáckém slibu, že je v něm dnes dost těžko vysvětlitelná Pravda a Láska oproti slibu minulosti a jeho vztahu k vlasti.

Mluvílo se také o junácké hymně, kdy je z literatury zjištěno, že 1. a 2. sloka je neoddělitelnou součástí a má se vždy zpívat dohromady.

Po hodině - v 17 hodin - byly svíčky uhašeny, borovička se ponořila do tmy a přítomní se po popřání pěkných vánočních svátků rozešli smě-

rem nad údolí k dopravním prostředkům MHD.

Zapsal a fotil Derviš

Milé sestry, milí bratři,

opět po roce tu máme Advent a pomalu se blíží konec roku 2024 a tak se pokouším vzpomenout, co nám v naší Pražské družině tento rok připravil.

Letos v lednu jsme se, naše družina, rozrostla hned o tři nové členy. Jsou to sestra Kateřina Janoušková – Káča a bratři Pavel Coufal – Chobot a Václav Obadálek – Bobr. Velice ráda jsem je přivítala a mám radost, že mezi nás bezvadně zapadli. Sešli jsme se na Celnici a bylo nás sedmnáct.

V letošním roce jsme navrhli dvě nové kandidátky, se kterými se blíže seznámíme již v lednu. To jsou zprávy radostné.

Bohužel ani letošní rok se neobešel beze ztrát. 12. srpna nás opustila sestra Dana Seidlová – Pirátka, nositelka ŘST, která byla několik let aktivní členkou naší družiny.

Po dlouhých úvahách jsem, ač nerada, ukončila členství sestře Aleně Šedivé – Áje. Sestra Ája pravděpodobně již nežije, 29. srpna by jí bylo 100 let a my jsme s ní ztratili kontakt již před více jak deseti lety. Po poradě s ústředím Junáka bylo její členství k 29. 8.2024 ukončeno.

V sobotu 14. prosince 2024 zemřel bratr Jan Vondrášek – Roger, dlouholetý člen ORJ Prahy 10.

Věnujme všem třem tichou vzpomínku.

V únoru se nás na Celnici sešlo dokonce 19, připomněli jsme si Den zamyšlení a finančně jsme podpořili Sbirku pro Národní skautský památník. Bratr Kwang se s námi podělil o úžasné zážitky z cesty plachetnicí Bagatela z Polska přes Island do Grónska. Vyprávění to bylo jako vždy poutavé a určitě se všichni těšíme na nějaké jeho další dobrodružství.

V květnu se nás sešlo 15 a všichni jsme se zájmem naslouchali sestře Ivance Zelinkové, která pro nás připravila vtipnou prezentaci ze své dovolené v Thajsku. Opět jsme se dověděli něco nového a zajímavého.

Na červnové setkání si pro nás přichystal bratr Vašek Nehasil povídání o svých zkušenostech a zážitcích se založením vinohradu a výrobě vína. Sice nás trochu potrápila technika – nekomunikoval s námi video projektor, ale zato jsme mohli ochutnat z donesených vín, což jsme všichni ocenili a protože se hezky sedělo a povídalo, protáhla se schůzka o téměř hodinu.

V září jsme se sešli na Celnici v počtu jen 9 členů, neboť někteří z nás opouštějí na celé léto a část podzimu Prahu a tráví čas na chalupách, roztroušených po různých koutech Česka. A tak jsme si my, co jsme dorazili, povídali o tom jak jsme strávili léto, kde jsme byli na různých výletech a výpravách, kdo byl na táboře, kdo zavítal na LŠ. Vzpomněli jsme si i na své dětství s kamarády, bez mobilů a jiných technických vymožeností dnešní doby. Bylo to fajn povídání.

Výroční schůze se dle ohlasů povedla, ale sešlo se nás opět velmi málo. Přesto se vyřešilo vše co bylo na programu, bylo odhlasováno přijetí všech navržených kandidátů do SO a přivítali jsme mezi sebou nové členy. Sestra vůdkyně SO Madla Kúsová se zamyslela nad mravními hodnotami, které jsou nám skautům velice blízké, o doprovodný program se tentokrát postaral bratr Libor Kvapil – Sir z Olomouce – nositel ŘSV a ještě vystoupil se svým zamyšlením bratr Miroslav Doubrava – Akela ze Zlína. Setkání se zúčastnila i čestná vůdkyně sestra Hana Bouzková. O přestávce se povídalo a naše družina se jako vždy postarala o chutné pohoštění.

V listopadu se nás sešlo rovných 12. Mluvili jsme o povodních, které opět po letech velice zasáhly některé části naší republiky, hlavně na Moravě. Odneslo to i několik skautských kluboven a tak jsme se rozhodli alespoň finančně přispět na klubovnu v Opavě. (V listopadu jsem se účastnila Kmenové porady KD v Kolíně. Mám vyřídit velké poděkování od sester a bratrů z Opavského střediska za náš dar. Byli velice dojatí, že na ně myslí i členové SO z Prahy. Moc pozdravují.) Dalším programem byla malá prezentace sestry rádkyně na téma Trénování paměti, kde jsme si připomněli, jak je důležité nezahálet a neustále svůj mozek ponoukat k velkým výkonům, třeba i nám známou Kimovkou.

Prosincové setkání v Šárce u borovičky, jak se mi doneslo (bohužel jsem se nemohla zúčastnit), se moc nevydařilo. Pršelo a foukal vítr který neustále zhasínal plamínky svíček. Prý proto, že tam nebyla žádná sestra, nezazněla ani jedna koleda. A já přesto děkuji všem, kteří i přes nepřízeň počasí nenechali tuto dlouhou tradici upadnout v zapomnění a u borovičky se setkali i za nás ostatní a vzpomněli na naše předchůdce. Díky patří bratrům Bagheerovi, Šéfíkovi, Chobotovi, Dervišovi a Kennedymu. Velké poděkování patří i sestře Adélce, která sice z pracovních důvodů nemohla dojít až k borovičce, ale přijela alespoň ostatní pozdravit k tramvaji.

Se všemi členy jsem stále celoročně v kontaktu ať již telefonicky, E-mailem, či osobní návštěvou.

Kontakty i na blízkou osobu některých z vás, mi hodně pomáhá v případech, když je někdo nečekaně převezen do nemocnice a sám nemůže reagovat na telefon. Mohu tak vyřídit pozdravy a máme i zpětnou vazbu díky rodinám ev. přátelům na naše členy.

Někteří naše sestry i bratři již nežijí doma, ale bydlí v domovech pro seniory, i s těmi jsem v kontaktu a ráda vyřizují jejich pozdravy pro celou Pražskou družinu, někdy i některým členům z jiných družin SO.

Mám radost, že většina z nás je v pořádku a může se věnovat svým koníčkům a těšit se z drobných radostí, které život přináší. Někteří z nás jsou ještě zaměstnáni a tak toho času nemají tolik jako ti, kteří si užívají důchodu, i když je známo, že důchodci čas nemají nikdy a nic nestíhají. Ale na skautování si čas najdeme všichni a to je to, co nás všechny baví a udržuje ve střehu. Nemoci a letos opět i úrazy se nám sice nevyhýbají, ale zdá se, že se s nimi zdárně pereme snad i bez velkých následků.

Jak opakovaně píší, snažím se o pravidelný kontakt se všemi členy Pražské družiny a vím, že tak činí i většina z vás. Opět se opakuji když říkám, že jsem ráda, že to funguje a že jste ve společném kontaktu. Zvláště Vy, co již na naše schůzky z různých důvodů nemůžete přijít, tak máte alespoň zprostředkovaně povědomí, jak schůzky probíhají a určitě na Vás myslíme a víme o Vás.

Někdy se stane, že Vám není zrovna nejlépe, že Vám není moc do smíchu a máte nějaké větší trápení. Pokud se mně podaří vás potěšit, zprostředkovat pomoc na dálku a přinést vám úlevu, mám pocit, že to přineslo potěšení vám i sobě. Opět zdůrazňuji, že si našich telefonátů moc považují, těší mne, že jsme si blízcí, že si vážíme jeden druhého, že mluvíme stejnou řečí. Moc vám za to od srdce děkuji.

V příštím roce se opět můžeme scházet v Celnici na Vltavské. Rozpis schůzek na rok 2025 je přiložen.

Díky vám, kteří jste přispěli do družinové kasy, jsme jako každý rok mohli pomoci se vzděláním indické dívky, mohli jsme se květinami rozloučit se členy Pražské družiny, kteří opustili naše řady. Něco peněz spolkl jako vždy poštovné, kancelářské potřeby

(obálky, papír apod.) a nějaké to občerstvení na schůzkách. Velkou položku jsme letos darovali tam, kde byli finance velmi potřebné – díky za to rozhodnutí.

Moc vás všechny opět prosím, pokud máte změnu telefonního čísla, nový mobil s jiným číslem, novou, či jinou E-mailovou adresu, zavolejte, napište, pošlete SMS, ev. Zvažte, zda by nebylo moudré poskytnout kontakt ještě na někoho v případě nouze.

Jak jsem se již zmiňovala výše, osvědčilo se, že mám i telefonní kontakt na vaše děti, vnoučata, sousedy apod. Věřte, že toho nezneužívám, ale pokud někdo dlouho nereaguje na telefon, či E-mail, pomůže to a nestane se tak již nikdy nikdo nezvěstným, jako v případě sestry Áji.

A ještě jedna malá, opakovaná prosba. Pokud nemůžete přijít na schůzku, ať již jednorázově, či dlouhodobě – dejte mi, prosím, vědět.

Věřím, že si sváteční dny užíváte v co nejlepší pohodě, ve zdraví, radosti se svými blízkými a přáteli.

Všem vám přeji krásné, požehnané svátky vánoční, mnoho zdraví i vašim rodinám. Spokojené dny plné porozumění, lásky a krásy v roce 2025.

Mnoho pozdravů posílám zvláště Vám, kteří se již našich setkání nemůžete účastnit ať již z důvodů zdravotních, rodinných, či jiných.

Ještě jednou mnoho pozdravů Vám všem.

Roztoky, v době Adventu 2024

Se stiskem levičky

Vladka Hůlková – Amálka

[E-mail : amalka.hulkova@seznam.cz](mailto:amalka.hulkova@seznam.cz)

mob: 608 530 207, (**pevnou telefonní linku 220 911 830 jsem zrušila**)

adresa: Nad vinicemi 503, 252 63 Roztoky

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

Čest a svědomí

„Slibuji na svou čest a svědomí, jak dovedu nejlépe“ - úvodní znění slibu, který jsme slibovali my, dříve narození. Na „čest a svědomí“ skládá prezident republiky svůj prezidentský slib, na „čest a svědomí“ slibují i jiní ústavní činitelé. Co to vlastně znamená čest a svědomí?

Trochu jsem se nad těmito pojmy zamyslela.

Čest a svědomí jsou pojmy, které mají hluboký etický a morální význam v lidském životě. Obě hodnoty se promítají do našeho jednání, vztahu a rozhodování, ovlivňují nejen naše vnitřní prožívání, ale také společenské vnímání a hodnocení. V dnešní době, kdy dochází k rychlým změnám v oblasti společenských hodnot, je otázka cti a svědomí stále aktuální.

Čest - co to znamená?

Čest je pojem, který se v různých kulturách a dobách vyvíjel, ale jeho základní podstata zůstává stále stejná. Jedná se o hodnotu, která je spojena s osobní důstojností, spravedlností, loajalitou a morální integritou. Člověk, který má čest, jedná podle určitých morálních zásad, které jsou obecně uznávány jako správné a spravedlivé.

Historicky byla čest spojována s rytířskými ctnostmi, jako je věrnost a ochrana slabších. Rytíři byli považováni za ztělesnění cti a jejich povinností bylo dodržovat přísné morální a etické normy. V moderní společnosti má pojem cti širší a více individuální charakter.

Čest dnes nemusí být vázána na status nebo profesi, ale na vnitřní přesvědčení a ochotu jednat správně bez ohledu na okolnosti.

Svědění

Svědění je morální smysl, který člověku umožňuje rozlišovat mezi dobrým a špatným jednáním. Je to jakýsi vnitřní kompas, který nás vede k tomu, abychom jednali v souladu s našimi morálními zásadami. Svědomí je výsledkem výchovy, osobního přesvědčení a společenských norem, ale je také výsledkem individuální reflexe a osobního růstu.

Když jedinec jedná v rozporu se svými hodnotami nebo svědomím, může zažívat tzv. kognitivní disonanci - vnitřní konflikt, který vzniká, když jsou naše činy v rozporu s naším přesvědčením. Tento stav je nepříjemný a může vést k pocitům viny, úzkosti nebo nejistoty. Naopak, když člověk jedná v souladu se svým svědomím a citem pro čest, zažívá pocit vnitřního klidu a integrity.

Čest a svědomí v současné společnosti.

Ve světě, kde se hodnoty často mění a jsou relativizovány, zůstávají čest a svědomí důležitými ukazateli osobního charakteru. Čest může být chápána jako respekt k sobě samému a ke svým zásadám, zatímco svědomí nám připomíná odpovědnost vůči druhým a vůči společnosti. V moderní společnosti může být někdy těžké udržet si čestné jednání, zejména v prostředí, kde vládne konkurenční boj nebo tlak na úspěch za každou cenu. Přesto jsou lidé, kteří jednají v souladu se svým svědomím a citem pro čest respektováni a oceňováni. Takoví jedinci jsou často vzory pro ostatní, protože ukazují, že morální integrita je důležitější než okamžitý zisk či popularita.

Z pohledu vývoje osobnosti se čest formuje od raného dětství. Důležitou roli hrají rodičové, učitelé a společenské prostředí, které dítě učí základním morálními normám a pravidlům.

Čest a svědomí jsou základními morálními hodnotami, které ovlivňují naše chování a postoje, i když se společnost a její normy vyvíjejí, zůstávají tyto hodnoty stálými průvodci v našich životech. Udržování cti a naslouchání svědomí je způsob, jak si zachovat osobní integritu a být odpovědným členem společnosti. V dnešní době, kdy se často střetáváme s různými morálními dilematy, jsou tyto hodnoty důležitější než kdy jindy.

Jsem vděčná svým rodičům, skautingu, ale i Vám všem, kteří jste celý život ukazovali těm ostatním co je správné. Jsem vděčná, že stále mohu morální hodnoty dál předávat prostřednictvím své profese, ale i působením na naše skautské děti.

Madla Kůsová

HISTORICKÉ OHLÉDNUTÍ

Druhý rozhovor po internetu. Kdo se ptá? Kamzík (Vladislav Jech)

Kdo odpovídá? Péguy (Jiří Čejka)

K: Vážený bratře Péguy, Tvoje odpovědi v prvním internetovém rozhovoru mi dávají odvalu Tě požádat o další interview.

P: Rádo se stalo - prosím, bratře Kamzíku, ptej se.

K: Když se zamyslím nad řadou bratrů (ovšem i sester) hlavně z instruktorských sborů Lesních škol, uvědomuji si, že nemají-li titul, ze kterého by se dala odhadnout jejich profese, zůstává jejich zaměstnání často jaksi „utajeno“.

P: Takto jsem nad tím nepřemýšlel, ale je tomu tak. Já ovšem považuji za smysluplné, nejsou-li mezi skauty užívány akademické tituly, ovšem profese – zaměstnání může někdy mít přímou kvalifikační vazbu na skautskou vazbu instruktora, takže jejich uvedení může mít svůj význam.

K: Ty jsi vědec. Zajímalo by mne, jestli jsi měl již v mládí takové „sklony“, nebo zda to přišlo časem?

P: Já jsem byl v kvartě ovlivněn svým o rok starším kamarádem skautem kvintánem Bórou, pořídil jsem si malou chemickou laboratoř a propadl jsem chemii. Již mě to neopustilo, i když se měnilo mé zaměření. A Bórovi vděčím za mnohé.

K: Nicméně když vezmu v úvahu, jak Ti komunistický režim zkomplikoval studia, žes musel dálkově vystudovat na VŠCHT, tak musím před Tebou smeknout (sám jsem také dálkově vystudoval, ČVUT - FS, ale to nebylo kvůli režimu, nýbrž pro spory s otcem po mé maturitě, když jsem chtěl jít studovat evangelické bohosloví, ale nakonec jsem z trucu šel ke kreslicímu prknu; titul „ing.“ jsem obdržel až v r. 1967).

P: Udělám malou rekapitulaci: studoval jsem zprvu na roudnickém gymnáziu (maturoval jsem v roce 1948). Po vojně jsem pracoval ve výzkumné chemické laboratoři anorganické chemie v Reagencii Kralupy nad Vltavou (1954-1959). Reagencie byla jediná chemická továrna, která byla ochotná mě zaměstnat. Tam jsem se dostal k přípravě sloučenin uranu, což mě trvale zaujalo. V letech 1959 - 1972 jsem pracoval v roudnické Glazuře, nejprve jako dělník, pak jako mistr a po dokončení dálkového studia jako výzkumný pracovník. Vedle toho jsem tajně pokračoval ve výzkumu sloučenin uranu. Několik prací jsem o uhličitanech uranylu publikoval. Vysokou školu chemicko-technologickou jsem po peripetiích dokončil dálkově v roce 1961. Řádné studium mi nebylo dovoleno. V polovině roku 1972 jsem se stal jako chemik vedoucím výzkumné chemické laboratoře Přírodovědeckého muzea Národního muzea, kde jsem mohl svoji vědeckou práci opravdu řádně rozvinout, protože jsem měl možnost získat vzorky minerálů uranylu ze sbírek mineralogického oddělení Národního muzea. A tak jsem v podstatě kombinoval výzkum minerálů uranylu a jejich syntetických analogů. Musím ovšem dodat, že moje muzejní laboratoř byla v podstřeší a poblíž ní měl své pracoviště mukl a skaut mineralog Jaroslav Švenek. Velmi jsme se sprátelili. Jaroslava navštěvovali četní středoškolští a vysokoškolští studenti a velmi často i bývalí muklové a po pádu totality i bývalí muklové, kteří v roce 1968 emigrovali. Jaroslav mě občas přizval a seznámil mě s nimi. A tak jsem se seznámil mimo jiných i s profesorem Jiřím Krupičkou, tehdy žijícím v Kanadě. Zveřejnil jsem jednu vzpomínku, kterou jsem věnoval památce svých přátel Jaroslava Šveneka a jeho komplice skauta a mukla mineraloga Josefu Hettlera (*Uranoví vyzvědači mezi klatovskými skauty*, 2017) a druhou vzpomínku svým přátelům muklovi, skautovi a spisovateli Jirovi Stránskému a jeho guru Jiřímu Krupičkovi (*Skaut a mukl Jíra a jeho guru mukl Jiří*, 2020).

K: Ovšem začátky Tvého bádání jsou tedy poměrně staršího data; můžeš to ještě rozvést?

P: Ano, rád. Vlastně to trochu souvisí s tím, že jsem jako mukl osm měsíců fáral na hlubinném hnědouhelném dole Koh-i-noor u Mariánských Radčic na Mostecku (tzv. libkovičské komando litoměřické věznice). Je to svým způsobem jistý paradox. Poznal jsem na

šachtě řadu horníků, kteří se k nám – mukulům a ostatním věžňům chovali skutečně vzorně. Dodnes na ně rád vzpomínám. Já jsem původně snil o tom, že se budu věnovat výzkumu antibiotik a syntetických léčiv. Tomu jsem v té době podřídil vše, ovšem neměl jsem žád-né možnosti experimentů. Jenomže vše se změnilo. Před vojnu jsem pracoval jako ná-deník při výstavbě papíren ve Štětí nad Labem. Když jsem se vrátil po dvou letech z voj-ny, Kralupská Reagencie byla jediná chemická továrna, která byla ochotná mě zaměstnat. Nicméně zde byl problém. Já chtěl bádát na léčivech, ale byla mi nabídnuta jediná možnost – výzkum v oblasti anorganické chemie. A tak jsem to vzal. Neměl jsem skutečně jinou možnost. Byl jsem poněkud zklamán. V tu chvíli jsem totiž ani netušil, že se dostanu k výzkumu sloučenin šestimocného uranu – tedy uranylu, a později i k výzkumu minerálů uranylu. Když jsem v roudnické Glazuře pak pracoval jako dělník ve výrobě a pak působil jako mistr ve výrobě, tak konečně, po dokončení vysokoškolského studia, jsem se musel věnovat jiným mě příliš nezajímajícím problémům (syntéza keramických pigmentů atp. Při dokončení dálkového studia jsem vypracoval a obhájil diplomovou práci o komplexních uhličitanech uranylu (1961). Využil jsem politického uvolnění v šedesátých letech, absolvoval jsem předepsané zkoušky, obhájil kandidátskou disertaci samozřejmě o uhličitanech uranylu a získal titul kandidáta technických věd, CSc. (1970). Po pádu totality jsem na základě výzvy vedení Národního muzea předložil doktorskou disertaci věnovanou syntetickým a přírodním sloučeninám uranylu a obhájil před příslušnou komisí tzv. velký doktorát s titulem Doktor geologických věd DrSc. (1994), který mi udělila vědecká rada Akademie věd České republiky.

K: Vraťme se ještě trochu do období padesátých let, které poznamenalo řadu lidí. Jak tomu konkrétně bylo u Tebe?

P: Když jsem pracoval jako chemik v n. p. Reagencia Kralupy nad Vltavou (1954–1959), byl jsem zde sice při politických prověrkách v r. 1958 přerazen do výroby, naštěstí jsem však nebyl vyhozen vysloveně „k lopatě“.

K: Mineralogicko-petrologické oddělení Národního muzea uvádí, že Tvůj vědecký výzkum byl zaměřen zejména na anorganickou chemii, infračervenou a Ramanovou spektroskopii a termickou analýzu minerálů uranu a dalších prvků. Mezi Tvé nejvýznamnější publikace patří především práce „Infrared Spectroscopy and Thermal Analysis of the Uranyl Minerals“, publikovaná v roce 1999 v prestižním *Reviews in Mineralogy*. Tato práce byla 296krát citovaná ve vědecké literatuře.

P: Ano, rád vůbec vzpomínám na dobu, kdy jsem zastával funkci vedoucího výzkumné chemické laboratoře, a to až do roku 1991. Poté, až do mého odchodu do důchodu v roce 2001, jsem vykonával funkci ředitele Přírodovědeckého muzea NM. Právě odtamtud z NM jsem, kromě vědecké práce, mohl také rozvíjet svoji další skautskou činnost jako oldskaut - o té je např. i první rozhovor po internetu s Tebou, milý bratře Kamzíku. Rád bych k tomu dodal, že jsem vědecky publikačně nejproduktivnější byl jako důchodce, když jsem byl požádán o spolupráci jednou australskou universitou a australským jader-ným výzkumem. Díky internetovému spojení probíhaly tyto kontakty velmi rychle a bez-chybně. Ještě si dovolím připomenout, že jsem publikoval několik set vědeckých prací,

z nichž většina byla a dosud je citována v předních zahraničních vědeckých časopisech a disertačních pracích. Ještě pro úplnost připomenu, že jsem také autorem několika desítek textů, věnovaných skautskému hnutí, které byly publikovány v časopise *Na dobré stopě*, na webové stránce Svojsíkova oddílu a na webové stránce Skautského oddílu Velená Fanderlika.

K: Doufám, že ani tento rozhovor není poslední; srdečně děkuji, milý bratře, a těším se na další internetové setkání, které bude v pořadí třetí.

P: Rád jsem Ti vyhověl. Také se těším na pokračování, dá-li Pán a já se toho dožiji.

Příloha

dosažená nejvyšší akademická hodnost br. Péguyho: V roce 1994 obhájil doktorskou disertační práci a Akademie věd ČR mu udělila vědeckou hodnost doktora geologických věd (DrSc.).

Minerál uranu /uranyltrikarbonát
sodný $\text{Na}_4(\text{UO}_2)(\text{CO}_3)_3$ /

byl pojmenován „**čejkait**“

na počest

Jiřího Čejky,

českého mineraloga, bývalého
ředitele Přírodovědeckého muzea
Národního muzea v Praze.

Minerál Čejkait ve sběratelské sbírce
Odkazy:

<https://www.nm.cz/prirodovedecke-muzeum/mineralogicko-petrologicke-oddeleni#sbirky>

<https://www.czechfossilsandminerals.com/minerals/%C4%8Dejkaite#:~:text=%C4%8Cejkait%20je%20velmi%20vz%C3%A1cn%C3%BD%20miner%C3%A1l,drobn%C4%9B%20kulovit%C3%A9%20agreg%C3%A1ty%20a%20povlaky>

ZAMYŠLENÍ

**Tohle zajímavé zamyšlení, jsem objevil v Kutnohorském deníku.
Třeba se vám taky bude líbit. Tisknu levici, Norek**

Začínal advent. Sídlíšní supermarket nabízel v letáku lacinější máslo a vajíčka. U pokladen i regálů bylo mnoho zájemců a jejich vozíků. Vidím starší paní, jak těžko tlačí nákupní vozík od pokladny do kopečka. Na vozíku měla ještě dvě francouzské hole. Na dotaz, zda ji mohu doprovodit k domovu, odpověděla, že stačí jen k autu, a tak jsme ten vozík tlačili společně, ona se o něj spíše jen opírala.

Podíval jsem se pozorněji a kladl jsem si otázku: „Kdo přijede s autem, kdo s nákupem pomůže, manžel, syn, vnuk? Kolik je té paní? Před lety to byla jistě krásná a vzdělaná žena, plná života i energie. Dnes již šedovlasá, ale přesto stále usměvavá, milá.“

V obchodě jsme se několikrát potkali, ona papírek v ruce, pečlivě s rozmyslem vybírala. Stáli jsme společně i ve frontě u pokladny, tentokrát trochu delší, asi ta vajíčka a máslo. Fronta u pokladny se patřičně natáhla. Ona zcela na konci té nedůstojné fronty, já těsně před ní, přede mnou několik studentů s bagetami.

Ve vzduchu viselo několik otazníků, je důstojné nechat stát tu starou paní s vozíkem a holemi někde vzadu? Otevřela se další pokladna a tím byl otazník vyřešen, přesto se nám paní stále omlouvala, že toho má více ve vozíku, nechce předbíhat, ani zdržovat ostatní, že je již pomalá. Byla to minuta či dvě, na které nezapomenete. Snad i škola života pro ty studenty s tou polední bagetou.

Šli jsme k autu pomalu, těch 200 metrů bylo pro mě školou života. Před několika lety jí zemřel manžel, společně pochovali syna, jejich druhý syn žije mimo Prahu. Pokud jí síly stačí, zvládne domácnost ještě sama. Zavzpomínala na manžela, byl nejspíše významným projektantem.

Zeptala se mě na můj věk, po mé odpovědi si povzdychla: „Jsem o deset let starší, bude mi 91 let. Dnes budu řídit naposledy auto, končí mně lékařské osvědčení, na další jízdy si již netroufám a bylo by to nezodpovědné, proto jsem měla ten dnešní nákup tak větší, jak to bude dál, ještě nevím.“

Došli jsme k autu, opět se omlouvala, že mě zdržela, omlouvala se i za odřený blatník svého auta. Kolik je takový podobných osudů kolem nás? Šel jsem domů, zamlžené oči, myslel na tu paní. Není jediná, kolik je takových osudů. Místo úcty, pochopení, pomoci, spíše vidím sobectví, ale i kult mládí. Přeji té paní, aby nebyla o Vánocích doma sama, aby přijel syn i vnoučata.

Setkání odhalilo příběh generace

V těchto dnech prožíváme adventní čas, tedy dobu očekávání příchodu Ježíše Krista. Myslím na tu milou paní ze supermarketu. Současné Vánoce již nejsou zdaleka těmi skromnými Vánocemi našich prarodičů. Kolik strachu asi prožívali o Vánocích v době protektorátu. Mnozí z nás si ještě pamatují i časy poválečné, tedy obnovu zničeného průmyslu, ale i budování nových průmyslových celků. Potraviny i látky na lístky.

Byla to doba dějinami často převrácená. Vánoční dárky tehdy přinášel Děda Mráz, ale za dveřmi našich domovů to byl český Ježíšek. Ten sice nenosil banány, pomeranče, ani švýcarskou čokoládu, ale nezlobili jsme se na něj. Místo jižních plodů přinášel jablka, sušené švestky, vlašské ořechy.

Vzpomínám na mou maminku, která před Vánocemi po večerech vyřezávala loutkové divadlo, či na pletené rukavice od babičky, nebo na českou stovebnici Merkur. Ježíšek místo hraček přinášel praktické dárky, i s tou dětskou slzičkou, která padala na bačkory, nebo na zimní šálu. Vánoce byly o skromnosti našich prarodičů. Kolik si toho si museli odříci. Již zde nejsou, přesto jsou stále s námi.

Naši prarodiče stavěli mohutná vodní díla na Vltavě, atomové elektrárny Dukovany či Temelín, průmyslové celky na Ostravsku, mnohé firemní značky září ve světě dodnes. Naši dědové nelétali k exotickému moři, místo alpských sjezdovek, sjížděli krkonošské kopečky. Budovali své chalupy a chaty, řemeslo v jejich době mělo zlaté dno.

Nezlehčujme proto práci našich prarodičů, je za nimi vidět i nyní kus poctivé práce, kolikrát nám jejich díla pomohla, třeba nedávno při povodních.

V současné době ti starší, často na sklonku života, stojí někde v koutě a slyší posměch, nebo dokonce urážky, že vysávají svými důchody státní pokladnu. Slyší z úst politiků, že je jich moc. Také u té pokladny jsou pomalejší, v autobuse si potřebují sednout.

Kladu si otázku, kde zůstala soudnost, morálka, úcta k práci našich předků. Jsem v rozpacích, zda i přes ten vánoční třpyt a plné obchody, jsme šťastnější? Myslím na tu paní. Co zůstane po dnešní generaci, v jakém stavu předá následníkům naši domovinu?

21. 12. 2024 Autor: [Přemysl Votava](#);

Ilustrační foto: Kamzík

NAVŽDY ODEŠLI

Řady Junáka v Sokolově v 89 letech navždy opustil bratr

Oldřich Smolík

(*15. 10. 1932 †28. 12. 2021)

Br. Smolík vstoupil do Junáka v roce 1938 a do rozpuštění organizace byl vlčetem ve smečce v Kdyni.

Od obnovy v roce 1970 již patřil ke skautům. Patřil k řadám bratří a sester, kteří v letech 1968-1970 opět aktivně skautovali – br. Oldřich byl vedoucím smečky vlčat v Kynšperku nad Ohří a zástupcem vedoucího střediska „Lípa“ (zde v roce 1970 získal vůdcovský dekret).

Když se v roce 1990 obnovoval Junák, byl br. Smolík znovu vedoucím smečky vlčat a členem střediskové rady střediska „Lípa“ Sokolov.

Za tyto činnosti mu v roce 1970 udělena Čestná léta za 30 let služby a v témže roce byl vyznamenán Medailí díků.

Vrcholné vyznamenání doživotním členstvím v čestném Svojsíkově oddíle mu bylo uděleno roku 1996.

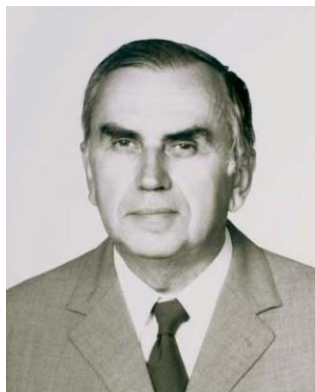
Byl řadu let na vozíčku a měl potíže se zrakem, takže nechtěl posílat poštu to (mimo jiné spolu s útlumem samostatné skautské činnosti v Sokolově až do jejího skončení v roce 2015) patrně přispělo k tomu, že se vedení SO o jeho odchodu z tohoto světa dozvědělo až na podzim roku 2024 a že bohužel nezískalo jeho fotografii.

V historii tohoto čestného oddílu zůstane jeho místo zachováno natrvalo.

Českobudějovičtí skauti i Svojsíkův oddíl navždy ztratili bratra

RNDr. Mojmíra Prokopa - Paxe

(15. 4. 1928 †18. 4. 2024)

Povoláním byl meteorolog, vědecký pracovník ČSAV a vysokoškolský pedagog. V Českých Budějovicích působil původně na Vysoké škole zemědělské, odkud musel v sedmdesátých letech po prověrkách odejít.

Pracoval později v Praze a také vykonával meteorologickou službu u Aeroklubu České Budějovice na letišti v Hosíně .

Po 17. listopadu 1989 se stal mluvčím budějovického Občanského fóra a v roce 1990 prvním nekomunistickým předsedou národního výboru.

Bratr Pax byl velmi aktivní zvláště při druhé a třetí obnově Junáka. Působil v místním Junáku v Českých Budějovicích zprvu u dětí a mládeže, později již v oldskautských řadách.

Jako předseda krajské rady Junáka po roce 1990 se věnoval také skautské činnosti na celonárodní úrovni a později v rámci Kmene SO Junáka (účastnil se např. Kmenového sněmu OS v Kroměříži ve dnech 20. – 22. dubna 2001).

Jeho nejvyšším vyznamenáním, uděleným v roce 1993 za jeho zásluhy, bylo doživotní členství v čestném Svojsíkově oddíle, kde patřil mezi nejstarší členy. Jeho památka zůstane nastálo zachována.

Skauting v Rokycanech i Svojsíkův oddíl navždy ztratili bratra

Tomáše Šacha – Toma

(*14. 1. 1956 †12. 6. 2024)

Tomáš Šach do Junáka vstoupil již v roce 1968 jako dvanáctiletý a vzápětí absolvoval rádcovský kurz. Po absolvování kurzu se stal podrádcem oddílu vlčat, kde působil až do zákazu skautingu v roce 1970.

Při poslední obnově skautingu v roce 1989 zastával funkci zástupce vůdce oddílu vlčat. Již v září roku 1990 byl zvolen vůdcem Střediska Junáka Rokycany, kterým byl až do začátku roku 2008. Pro středisko také pracoval jako správce areálu Skautské louky pod nemocnicí, na jejímž navrácení do vlastnictví střediska se po sametové revoluci výrazně podílel. Mimo jiné pro středisko objevil tábořiště u Jablečna na Zbirožsku.

Vedle vedení střediska byl až do 15. prosince 2019 dlouholetým předsedou Okresní rady Junáka. Roku 2016 byl vyznamenán doživotním členem čestného Svojsíkova oddílu – byl členem jeho západočeské družiny.

Br. Tom byl nositelem významných skautských vyznamenání – bronzové medaile Syrinx za oldskautskou činnost či zlatého stupně západočeského Bílého orla.

V roce 2020 br. Tom ze zdravotních důvodů ukončil aktivní činnost v Junáku a nadále působil jako člen rokycanského 68. klubu Kmene dospělých.

Rád zdůrazňoval: „Skautem jednou, skautem navždy“.

Svojsíkův oddíl zachová trvale jeho památku.

Alenu Tománkovou

(*4. 4. 1932 †6. 10. 2024)

Sestra Alena se narodila v rodině Matouškových v Uherském Hradišti, kde také v roce 1946 vstoupila do oddílu.

Do zákazu skautingu v roce 1948 stihla absolvovat čtyři tábory a Lesní školu v Jinošově.

Po maturitě na gymnáziu vystudovala hereckou konzervatoř a po jejím absolvování působila jako herečka nejprve ve Zlíně a poté se přestěhovala do Ostravy; ztvárnila také řadu filmových rolí. Její umělecké působení bylo vícekrát oceněno. Když jako herečka v 90. letech ukončila divadelní kariéru, působila jako pedagožka na Janáčkově konzervatoři.

V letech 1968 - 70 působila v Náčelnictvu dívčího kmene a vedla rádcovské kurzy, působila jako instruktorka na různých skautských seminářích i na Lesních školách.

Po znovuoobnovení organizace po sametové revoluci v roce 1989 působila v ostravské okresní radě Junáka, v 90. letech minulého století byla místonáčelní Dívčího kmene a členkou Náčelnictva Junáka.

V roce 1995 byla vyznamenána Řádem stříbrného trojlístku, zatímco vyznamenání doživotním členstvím v čestném Svojsíkově oddíle bylo ses. Tománkové uděleno již v roce 1993.

Její památka bude v kruhu nejstarších členek SO trvale zachována.

Skautské středisko ARNIKA Jáchymov a Svojsíkův oddíl navždy opustil bratr

Josef Goldmann – Pego

(*23. 5. 1935 †9. 11. 2024)

Do skautské organizace vstoupil v roce 1945 – do 33. oddílu Praha. Posléze se rodina přestěhovala do pohraničí. Skautský slib tak už skládal v roce 1946 v jáchymovském oddíle. Členem oddílu byl až do zákazu činnosti Junáka – ještě v srpnu 1949 se účastnil skautského tábora na chatě Junák pod Klínovcem.

Do činnosti Junáka se znovu zapojil v letech 1968 až 1970. Roku 1970 byl vedoucím chlapeckého oddílu v Jáchymově a zároveň zástupce vedoucího jáchymovského střediska Hraničář. Současně byl také členem ORJ. Dekret vůdce oddílu získal v roce 1970.

Za normalizace v letech 1970 – 1975 byl aktivní v ČSTV – TOM, cvičitel III. třídy.

V 50. letech byl zaměstnán u národního podniku Jáchymovské doly. Pracoval jako civilní zaměstnanec na dole Eliáš, kde pracovali také uvězněni skauti. Po zrušení jáchymovských dolů pracoval jako strojní zámečnický v závodě Škoda Ostrov. Roku 1974 při pohovoru s vedením závod. organizace KSČ mu byla pro „špatné politické přesvědčení“ zakázána práce s mládeží. Jeho dcera měla následně problémy s přijetím na střední školu.

Po roce 1989 se znovu zapojil do činnosti Junáka, byl vedoucím střediska 303-04 Jáchymov. Br. Pego patřil k uznávaným zakládajícím členům tohoto skautského střediska Arnika v Jáchymově.

Naposledy byl br. Pego členem oldskautského oddílu OS74.

Br. Josef Goldmann stál za nápadem vybudovat u dolu Eliáš mohyly.

V roce 2007 měli u mohyly skauti a skautky z Jáchymova pietní akci. Br. Pego na místě připomněl: „Tu jsme sem my staří skauti umístili před patnácti lety. Tehdy to tady bylo zničené a zpustlé. Chtěli jsme, aby lidé na smutné osudy zdejších trestanců nezapomínali“.

Na svoji práci zámečnicka, kterou jako mladý muž hledající práci získal v jáchymovských dolech na šachtě Eliáš, vzpomíná - jak nejen muklové, ale i další fakticky „za trest“ poslaní pracovníci na šachtě byli na sobě navzájem závislí a jak k sobě byli solidární – viz záznam <https://www.youtube.com/watch?v=eQmCUMuwF2s> (a také další dostupný záznam z Jáchymova - https://www.youtube.com/watch?v=Ie1OhCNFq_8 - rok 2020).

Vzpomínku na bratra Josefa Goldmanna – Pega zveřejnil také Jáchymovský zpravodaj v prosincovém čísle roku 2024.

Kromě celé řady ocenění (Medaile Syrinx bronz, Medaile Syrinx stříbro a Čestný odznak Bílý orl bronz) obdržel br. Pego roku 1999 vyznamenání doživotním členstvím v čestném Svojsíkově oddíle, kde patřil k téměř nejstarším členům. Jeho památku SO zachová trvale.

Západočeské řady Junáka a čestný Svojsíkův oddíl navždy ztratili sestru

Prom. geol. Evu Vyoralovou – Batulu

(*11. 2. 1930 †26. 11. 2024)

Sestra Eva se narodila do rodiny Pěnkavových v Praze (později jako vdaná získala příjmení Vyoralová).

Do 27. oddílu Junáka v Praze - Kobylisích vstoupila v r. 1945; její starší sestra Helena se i na čas stala její oddílovou vedoucí a později byla ses. Batula až do roku 1949 rádkyní tohoto oddílu.

V roce 1968-1970 byla vedoucí roje světlušek v Nové roli (kam přivedla i svoje dvě děti), v létě v roce 1969 absolvovala Lesní školu Rájov a vůdcovskou zkoušku vykonala r. 1970 v Chebu.

V letech 1971-1973 vedla oddíl TOM opět v Nové Roli (kde činnost pro delší onemocnění musela přerušit). V roce 1986, už v důchodovém věku, přesídlila na Chodsko do Chodova. Od roku 1989 vedla smíšený oddíl v Postřekově; byla rovněž zástupkyní vedoucího střediska a dále výchovnou zpravodajkou ORJ Domažlice; činná byla také v oblasti Bílého orla při přípravě, výchově a metodickém vedení nastupující generace rádců družin a vedoucích oddílů.

Sestra Vyoralová z Trhanova byla nositelkou Čestného odznaku Bílého orla - bronz a za svoje dlouhodobé zásluhy při skautské službě naposledy ve Středisku Jiřinky Paroubkové v Domažlicích i v bývalém Západočeském kraji.

Roku 2001 byla vyznamenána doživotním členstvím v čestném Svojsíkově oddíle.

Patřila k nejstarším členkám jak v Západočeské družině SO tak i v celém Svojsíkově oddíle; oddíl její památku trvale zachová.

Jana Vondráška - Rogera

(*25. 8. 1930 †14. 12. 2024)

Bratr Jan Vondrášek patřil k zakládajícím členům střediska Šípů Praha 10, kde se aktivně účastnil obou posledních obnov Junáka. V období 1968 - 1970 a po roce 1990 vedl 3. oddíl skautů až do předání mladému vůdci (po si 15 letech).

„Bratr Roger byl ve své době, kdy ještě nebyli legáti, našim okresním zpravodajem OS na Praze 10. My OLDI z Prahy 10 budeme na něj vzpomínat. Čest jeho památce“ Petr Jeschke – Derviš

„Dokud mu to zdraví dovolovalo, vždy se našich schůzek rád účastnil. Posledních několik let žil po boku své manželky v pokojíku Pečovatelského domova v Praze 10, kde jej několikrát navštívili bratři Bagheera a Robin. Jeho zdravotní stav se postupně zhoršoval, ale dokud to šlo tak se stále zajímal o naši činnost a díky jeho paní jsme mohli spolu udržovat kontakt.“ Rádkyně Pražské družiny SO Vladimíra Hůlková – Amálka.

Vyznamenání doživotním členem čestného Svojsíkova oddílu mu bylo uděleno roku 2004 – v paměti SO zůstane bratr Roger natrvalo.

Zahraniční skauting, Kmen dospělých Junáka i Svojsíkův oddíl navždy ztratili sestru

Ing. Ludmilu Bělovskou

(*1.12.1940 †18. 12. 2024)

Sestra Lída roz. Řeháková se narodila v Olomouci. Její o 10 let starší sestřenice, která byla skautkou v Praze – Dejvicích, Lídě po rozpuštění jejich oddílu (cca v r. 1950) darovala svůj šátek, dva skautské kalendáře a po jednom ročníku Junáka a Skautek. A tak si Lída skautovala s malým bratrem sama pro sebe podle toho, co si přečetla, aniž si uvědomovala, že je vlastně „osamělá hlídka“.

V Praze Lída Řeháková v r. 1967 absolvovala VŠCHT a vdala se za Oldřicha Bělovského – v r. 1968 se jim narodila dcera Eliška. Po okupaci vlasti ruskými vojsky odešli manželé Oldřich a Ludmila Bělovští v r. 1970 do exilu (v NSR získali asyl a později německé občanství). V r. 1974 byli upozorněni na skaut. rodinu Wendligových a jejich oddíl, k nimž se přidali (starší dcera Eliška složila u Wendligových světluškovský slib r. 1976, mladší dcera Martina, narozená již v Německu, tam také skautovala).

Ses. Lída od registrace roku 1977 vytrvale sloužila Českému a slovenskému exilovému skautingu ve Spolkové republice Německo (skautský slib složila na třítydenním táboře ODETA II vedeném Wendligovými v r. 1978 a činovníký slib složila r. 1980 do rukou V. Fanderlika). S manželem skaut. přezdívkou Obé v r. 1979 vedli tábor ODETA III. Spolu s Wendligovými Lída a Obé vedli v r. 1980 také tábor ODETA IV, který navštívil br. Velen Fanderlik (tábory se pořádaly pro děti jak z českých tak slovenských exil. rodin). V osmdesátých letech se Lída věnovala setkáním zvaným EXILOREE (setkávání všech exilových oddílů a činovníků). Nejvíce se kromě táborů, věnovala akcím INTERCAMP, (víkendové setkání tisíců skautů a skautek ve věku 11 – 16 let z více než 10 zemí -

z Evropy, USA a dalších, konané o Svatodušních svátcích), kde byla spolu s mužem řadu let členkou Intercamp Committee. Ses. Lída, br. Obé a jejich starší dcera Eliška s manželem Liborem (Eliška byla několik let činovnicí oddílu Německo-sever) se zúčastnili jako členové service-teamu prvního Intercampu, který pořádal Junák na Sycheráku v Boru u Tachova (Bělovští český Junák do setkání INTERCAMP přivedli, což zprvu znamenalo zaplatit i potřebné poplatky). V r. 1997 pracovali Obé, Lída, Eliška a Libor v service-teamu slovanského tábora FÉNIX v Praze na Šárce.

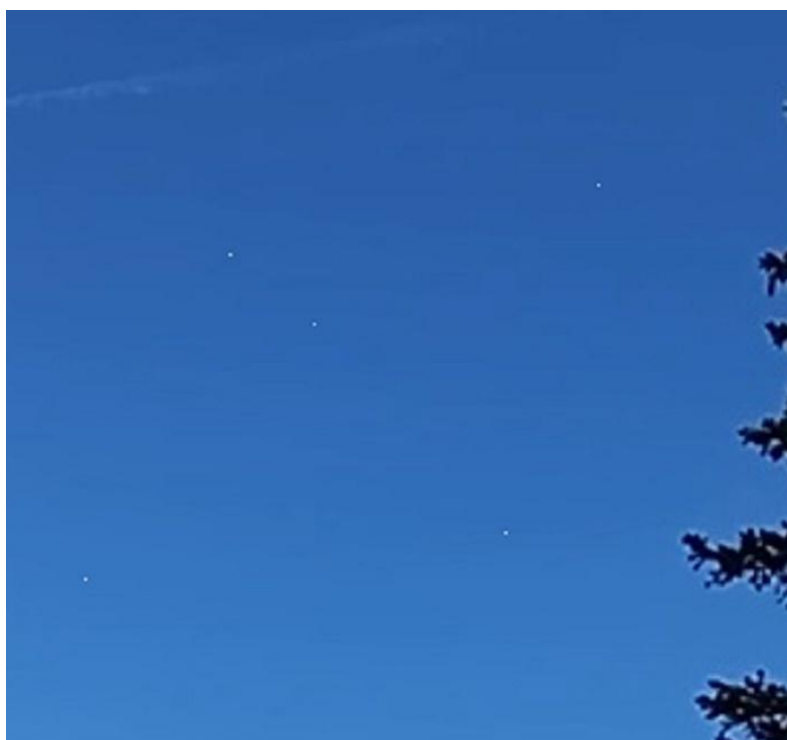
První setkání OS Junáka se ses. Lídou (tehdy samostatnou účastnicí, jež přicestovala z Německa, kde patřila do OS) se uskutečnilo r. 2003 na 4. konferenci Středoevropského regionu ISGF ve slovenské Banské Štiavnici - na místě byla přijata do české delegace. Náčelnictvo Kmene dospělých Junáka pak zastupovala ses. Lída po léta ve Výboru Středoevropského subregionu ISGF.

Ses. Lída Bělovská, nositelka stříbrného stupně Řádu čestné lilie Junáka z r. 1999, obdržela již v r. 1993 od exilových OS ve Švýcarsku čestnou medaili Syrinx, r. 1987 od Čes. a slov. exilového skautingu stříbrnou medaili A. B. Svojsíka, od Junáka v r. 2004 Medaili díků a od Kmene dospělých Junáka v r. 2007 stříbrnou medaili Syrinx.

Ses. Lída byla nepřetržitě od r. 2004 řádně registrovanou členkou Kmene dospělých Junáka v OS oddíle - Klubu KD 38 Ječná při středisku Maják Praha. Čestný Svojsíkův oddíl, jehož doživotním členstvím byla ses. Lída r. 2010 vyznamenána, natrvalo zachová její památku.

PŘED UZÁVĚRKOU

Vždy modré nebe nad hlavou!
To si všichni bez rozdílu kam patříme,
s kým si více či méně rozumíme,
přejme a vytrvejme ...

*Pěkné prožití svátku Vánoc,
štěstí a pohodu s blízkými.
Vánoce tichého zadumání u
Štědrovečerního stolu. Se vzpomínkou
na blízké, kteří už tu s námi nejsou.
V novém roce 2025 hlavně zdraví,
splněná přání. Modrou oblohu nad hlavou,
po suché stezce. Zdrávi došli.
Tisknu levici. Frič - Norek*

31.

Na Štědrý den, ráno v 8,30 24.12.2024

na naší přehradě

honem do Betléma

tajné přání zlaté rybičky

naše svatá rodinka s Ježíškem

Za 91. oddíl jabloneckých oldskautů "Křišťál" posílá br. Antonín Wiener – Mao.

Z celého srdce přejeme skautským sestřám a bratrům Svojsíkova oddílu požehnané, láskou a porozuměním naplněné vánoční svátky v kruhu svých blízkých.

Hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a síly na celoživotní skautské stezce v novém roce 2025.

Necht' vše dobré zůstane, necht' všechno špatné odezní, necht' štěstí v míru nás něžně objímá.

Východočeská družina Svojsíkova oddílu
řádce Jirka Wasserbauer - Kim

Malé zamyšlení nad kouzlem Vánoc.

Přichází jedno z nejkrásnějších období roku, čas očekávání, lásky, klidu a naděje, při němž není důležité spěchat a být první, ale naopak, zastavit se a rozjímat.

Žádné období v roce není tak protkuté radostným očekáváním jako čas Vánoc. Všichni od dětství máme Vánoce spojené s nejrůznějšími přáníčky.

Jako děti jsme malovaly obrázky a později kostrbatým písmem prvňáčků psaly dopisy, které jsme nechávaly Ježíškovi za oknem, aby nám naše přání mohl splnit.

Vánoce jsou magické a většina z nás alespoň v koutku své duše věří na kouzlo splněných přání a je jedno, jestli jsme děti či dospělí.

Je zajímavé, že i velmi racionální lidé se v tento čas často změni v malé děti očekávající zázrak. Většinu roku žijí ve víru všedního, uspěchaného života. Zázraky jsou pro ně jenom v pohádkách. Ale o Vánocích si vezmou skleničku s dobrým vínem či šálek voňavé kávy, sednou si do křesla a při pohledu do plamene svíčky přemýšlí a sní o přáních a zázracích. Kousek dětství přece jenom zůstal v každém z nás.

Málokdo si však přizná, že Vánoce a splněná přání můžeme mít celý rok a stále. Je to jen a jen na nás!

Tím nejkrásnějším dárkem k Vánocům není to, co se zlatem třpytí. Je to milý úsměv, upřímná láska, něžné pohlazení a vlídné slovo. Nad takové žádný dar není.

JWK

Přání do Nového roku 2025

**S událostmi, s nimiž tě osud spojil,
se hled' srovnat.**

**A lidi, s nimiž tě osud sloučil,
miluj, ale opravdově.**

Marcus Aurelius

NOVINKY SVOJSÍKOVA ODDÍLU

Příspěvky zasílejte buď písemně na adresu:

anebo elektronicky redaktorovi na e-mail:

Interní informace

Vladislav Jech
Jilovská 46
252 44 Psáry

vjech.kamzik@volny.cz

Určeno pro potřebu Svojsíkova oddílu, distribuováno do jeho družin; v případě použití výřatků, odkazů apod. Žádáme důsledně uvádět zdroj, tj. ročník, číslo a stranu ZPRAVODAJE, odkud bylo čerpáno!